

~ ~
MRTVÍ VYPRÁVĚJÍ
SPOUSTU PŘÍBĚHŮ.
STAČÍ SE JEN
ZAPOSLOUCHAT...

TI, CO VIDÍ

J. R. ERICKSON

TI,
CO
VIDÍ

Copyright © 2018 J.R. Erickson.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristina Dohnalová Šťastná,

2023 Cover © Rena Hoberman, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3217-3 (pdf)

TI,
CO
VIDÍ

J. R. ERICKSON

přeložila Kristina Dohnalová Šťastná

FØBØS

Pro
Matthewa P,
Mattski,
Cole Traina,
Moa Macimbe,
Schnitzela

Poznámka autorky

Děkuji, že jste si vybrali moji knihu *Ti, co vidí*. Než se plně ponoříte do příběhu, ráda bych uvedla pár věcí na pravou míru. Jedná se o zcela smyšlený román. Ačkoli kdysi skutečně existovalo místo známé jako Ústav pro choromyslné v severním Michiganu – které mě k napsání mých knih inspirovalo –, není v mých knihách vyobrazené. Děj se odehrává v prostředí ústavu, ale postavy se nezakládají na skutečných lidech, kteří v něm pracovali nebo byli jeho pacienti, a jakákoli podobnost s jednotlivci, ať už žijícími, nebo zesnulými, je čistě náhodná. Stejně tak události, ke kterým v románu dochází, nejsou založené na skutečných událostech a jakákoli podobnost je rovněž náhodná.

Popravdě řečeno, skoro všechno, co jsem kdy četla o ústavu, později přejmenovaném na Státní nemocnici Traverse City, bylo pozitivní. Totéž platí i o vyprávění řady bývalých zaměstnanců. Žijí nedaleko Traverse City a pravidelně areál bývalého ústavu navštěvují. Nyní je známý jako komplex The Village v Grand Traverse Commons. V roce 2000 ho koupil Ray Minervini a společnost Minervini Group a od té doby prochází postupnou rekonstrukcí. Dnes je to multifunkční centrum s butiky, restauracemi a bytovkami. Pokud do této oblasti zavítáte, doporučuji vám ho navštívit. Můžete se na vlastní kůži seznámit s ústavu – původním i novým – a projít se rozlehlým areálem.

Prolog

*18. srpna 1935
Sophia*

Sophia zvedla kámen, jestli pod ním nenajde mloka. Rozkopla černou hroudu hlíny prolezlou mravenci a přesunula se k odlomené větvi. Loni v létě našly s kamarádkou Ellen nejmíň půl tuctu mloků. Letos si už Ellen v lese hrát nechtěla. Chtěla jezdit s mámou do města a prohlížet si šaty vystavené ve výlohách obchodů. Nebo radši zůstávala doma a procvičovala si zaplétání francouzských copánků.

„Už je nám třináct,“ opakovala jí Ellen snad desetkrát, jako by to vysvětlovalo, proč si chce šít nové šaty, místo aby si šla zaplavat do rybníka.

Sophia při té představě zrudně zívla.

Požádala svého bratra Grimmela, aby šel s ní, ale ten si raději hrál se sousedovic kluky na pastvinách. Navíc mu maminka po tatínkově smrti přidělila nové povinnosti, takže mu nezbývalo moc času na hraní s kamarády, natož s mladší sestrou. I Sophii přibýly nové povinnosti. Každé ráno poklízela ve stájích a krmila slepice.

Toho dne měla doplnit dřevo do bedýnky, ale raději se rozběhla do lesa a modlila se přitom, aby ji maminka nezahledla kuchyňským oknem.

Nedaleko ní zapraskala větev. Sophia se schovala za strom a očima hledala srnečka, který se potuloval okolo. Ráda lehávala do uválené trávy, kam se srnky ukládaly k spánku. Jejich pelíšky byly

měkké a vystlané chomáčky srsti a ona se v duchu skoro viděla, jak objímá malé srnče a hladí ho po kostnatém hřbetu. Plížila se hlouběji do lesa a napínala uši, jestli nezaslechne ještě nějaký zvuk, ale už bylo ticho.

Vzdala své pátrání a soustředila se zase na kameny. Tatínek jí říkal, že se mlokům líbí na tmavých vlhkých místech, takže kameny pro ně představovaly dokonalý úkryt.

„Sophie...“

Zaslechla své jméno, a když zvedla hlavu, na stezce před sebou spatřila Rosemary.

Rosemary měla na svých krásných žlutých šatech tmavé fleky a šmouhy od bláta. Za to ji pořádný výprask od mámy nemine. Tmavé kadeře, vždy pečlivě upravené, měla teď zplihlé a rozčuchané. Pozorovala Sophii velkýma prázdnyma očima.

„Rosemary?“ oslovila ji Sophia tázavě a zmocnil se jí nevysvětlitelný pocit strachu. Cítila, jak jí podél páteře stéká tenký pramínek potu. Rozhodně se nebála Rosemary. „Tvoje máma tě všude hledá. Šerif se stavil i u nás. Měla bys honem běžet domů. Možná se předtím zastav u rybníka a očisti si šaty.“

Rosemary nic neříkala. Ani nemrkla. Něco s jejíma očima nebylo v pořádku. Jak na ni Sophia hleděla, všimla si dalších věcí, které se jí nezdály; pramínek krve těsně pod nosem, jedna paže ohnutá v nepřirozeném úhlu, jako by byla zlomená a jen volně visela v kůži.

Sophia chtěla o krok ustoupit, ale místo toho se vydala dívce vstříc a natáhla k ní ruku.

„Jsi zraněná, Rosemary?“

Rosemary přikývla a otočila se zpátky směrem, ze kterého přišla. Nepromluvila, prostě se jen vydala po stezce zpátky. Šinula se vpřed trhanými pohyby, a přestože se zdálo, že se co nevidět musí skácet k zemi, nějakým záhadným způsobem se držela na nohou. Sophia ji následovala až k Earlově srubu, staré lovecké boudě opuštěné už od té doby, kdy stařec, který ji obýval, zemřel ve spánku.

Měla jen čtyři stěny, podlahu z udusané hlíny a několik otvorů místo oken. Rosemary zůstala stát ve dveřích.

Sophia věděla, že Rosemary chce, aby se podívala dovnitř, ale nohy jí vrostly do země jako kořeny. Nemohla se hnout. Horký den se stal ještě parnější. Z horního rtu si rukávem otřela krůpěje potu a pomalu se od Rosemary odvrátila. Až teď ji napadlo, že by měla běžet pro pomoc.

Dveře na zrezivěném pantu zaskřípaly, jak Rosemary vstoupila do srubu. Sophia se po krátkém zaváhání otočila zpátky, přemohla ji zvědavost. Vešla do dusivého přítmí dřevěné boudy. Páchlo to tam jako ve stodole, když táta porazil prase. Sophia nakrčila nos a přetáhla si tričko přes obličej. Dveře se zabouchly a ona rázem nic neviděla. Oči ještě nepřivykly šeru a zatlučená okna propouštěla jen nepatrné množství světla. Na podlaze uprostřed místnosti něco leželo. Zamžourala. Kam se poděla Rosemary?

Sophia se vrátila ke dveřím a kopnutím je rozrazila. Narazily o stěnu, až při té ráně nadskočila leknutím. V místnosti se rozjasnilo, takže se mohla znova rozhlédnout. Hromádku na podlaze zakrývala špinavá rozedraná deka. Kousek od ní ležel nůž s kostěnou rukojetí. Sophia se sehnula, jednou rukou zvedla nůž a druhou odhrnula deku.

Pohled na tělo Rosemary Bellové jí vyrazil dech. Dívka ležela uprostřed kaluže temnoty prosakující do okolí. Tvář měla natočenou ke dveřím a Sophia viděla, že vytřeštěnýma očima se zarudlými žilnatými bělmy zírá do prázdna. Ústa zůstala otevřená dokořán a z nosu jí tekla krev.

Sophia se zapotácela a pevně sevřela nůž v ruce. Náhle se z lesa ozvalo zakrákání. Otočila se na patě a vyrazila ze srubu ven. Zpomalila jen na okamžik, když si vzpomněla, že to byla Rosemary, kdo ji na to místo přivedl. Jenže jak?

Nezdržovala se tam, aby to zjistila. Přeskakovala padlé kmeny, prodírala se malinovými keři, které ji svými trny píchaly do holých lýtek, a uháněla domů.

Teprve když se dostala na okraj rodinného pozemku zarostlého třapatkami, zpomalila, aby popadla dech. Potom se hnala k domu, ale napřed vběhla do stodoly a zavolala na Timmyho. Tam si uvědomila si, že pořád drží nůž, a tak s ním švihla o zem.

Máma stála u kuchyňského dřezu s rukama ponořenýma až po lokty v kalné vodě.

„Mami,“ zašeptala. „Mami...“ Protáhla se sítkou ve dveřích a potřásla hlavou, jako by to mohlo vymazat vzpomínku na Rosemaryino tělo zhroutené na podlaze.

„Sophie Ann Grayová, jestli mi tady v kuchyni našlapeš, tak tě...“ Ale máma větu nedokončila. Ruce jí vystřelily ze dřezu, spěšně je utřela a vrhla se k dceři. Popadla Sophii za ramena a sklonila se k ní, aby jí viděla do tváře. „Co se stalo?“

Sophia si prohlížela svou dlaň a divila se, proč na ní jsou tmavě červené šmouhy. Pořezala se o ten nůž? Ale ne, zírala na Rosemaryinu krev.

„Zranila ses?“ Matka ji vzala za ruku a opatrně si ji prohlédla.

Sophia zavrtěla hlavou. „Já ne, mami. Rosemary. Našla jsem ji...“

Máma se zamračila a očima sjela od Sophiiny tváře zpátky k zalkrvácené dlani.

„Stalo se jí něco? Kde je?“ Matka se narovнала, strhla ze sebe zástěru a nazula si boty. Otevřela dveře, popadla Sophii za ruku a ani si nevšimla, že se taky umazala od krve.

Ale Sophia se odmítala pohnout. Úplně ji ochromila představa, že by se měla vrátit se do lesa a do toho srubu.

„Sophie, prober se. Teď není čas na tvoje snění. Jestli je zraněná, tak...“

„Je mrtvá, mami.“ Sophia ji nenechala domluvit. „Rosemary je mrtvá.“

O dvacet let později

1955

Ústav pro choromyslné v severním Michiganu

Doktor Kaiser si prohlížel fotku v rámečku. Jeho matka byla krásná a strašlivá zároveň, připomínala čarodějnici z pohádky – na první pohled se zdála oslnivá a okouzlující, ale pak jste v zrcadle zahlédli její odraz. V tu chvíli jste spatřili rozleptanou kůži a červene žhnoucí oči, pařátům podobné ruce, které se po vás sáply, jakmile jste se k ní otočili zády.

Uložil fotografii do zásuvky stolu, zamkl ji a vstal.

Proplétal se správním patrem ústavu, zdavil lékaře i sestry pouhým pokývnutím, aby se vyhnul nezávaznému tlachání. Nesnesitelná doktorka Moorová se snažila upoutat jeho pozornost, a tak zabočil a vydal se jinou cestou, jež ho dovede po schodech dolů k tunelům sloužícím k přepravě pacientů.

Na chodbu vešel mladý muž v doprovodu ošetřovatelky. Nervózně kolem sebe tékal očima, a když zahlédl Kaisera, prudce zastavil a chytil se její uniformy.

„To nic,“ řekla mu konejšivě mladá ošetřovatelka a poplácala ho po zádech. „Dobré ráno, pane doktore.“

„Dobré,“ zamumlal Kaiser.

Podnebí severního Michiganu udělalo z tunelů naprostou nezbytnost. Byl za ně vděčný, v zimě často napadlo hodně sněhu, chodníky pokryla námraza a pohyb venku byl téměř nemožný. Ale když těmi temnými prostory procházel, neměl dobrý pocit. Bylo to jako být pohřbený zaživa. Vyšel z té temné díry a zadíval se na budovu ústavu. Věže se vzpínaly k pošmourné ranní obloze. Ve stovkách oken zářila světla.

Opatrně, aby ho nikdo neviděl, zacouval Kaiser do hustého stromoví. Cestu znal z paměti, a jakmile dorazil k nevelkému kopci, který ho měl dovést do tajné lesní komory, přidal do kroku.

Bratrstvo Umbra se scházelo šestkrát do roka v ústavech po celém státu a dnes se měl předvádět obzvlášť zajímavý pacient.

Brzy narazil na doktora Knighta.

„V noci jsem ani oka nezamhouřil,“ přiznal Knight, když společně pospíchali po úbočí do kotliny skryté za sukovitými stromy.

„Pročpak?“ zeptal se Kaiser, ačkoli toužil po tichu a samotě. Chtěl si cestou srovnat myšlenky, než je přehluší hlasy ostatních.

„Ještě nikdy jsem neprezentoval,“ řekl doktor Knight. „Doktor Claymore z východomichiganského ústavu mi toho pacienta pomohl přivést. Teď jsem si musel zaběhnout do kanceláře pro pastilky na pálení žáhy.“

Kaiser zdvihl obočí, ale nepolitoval ho. On sám prezentoval už šestkrát. Více než doktorovy nervy ho zajímal jeho pacient.

Ten muž prý uměl komunikovat s mrtvými.

„Tady, mám to,“ oznámil Knight a zastavil se u hustého ostružiní, která ukrývalo vstup do komory před nechtěnými zraky. Šmátral a tápal mezi větvičkami. Kaiser už zvažoval, že ho odstrčí a udělá to sám. Přelétl pohledem kopec za nimi, aby se znovu ujistil, že je nikdo nepozoruje. Ozvalo se uspokojivé kovové cvaknutí, Knight si oddechl, prodral se trním a Kaiser ho následoval.

Procházeli dlouhou skalní chodbou osvětlenou pochodněmi. Vysrážená vlhkost na stěnách připomínala Kaiserovi nechutná zívající ústa. Přírodní chodba vyústila ve zděnou jeskyni.

Pětadvacet lékařů obsadilo dřevěné lavice rozmístěné kolem vyvýšeného pódia. Na něm ležel připoutaný k lůžku pacient číslo 624. Měl vykulené skelné oči. Pohyboval rty, ale nevydával žádné zvuky.

Poslední schůzka bratrstva v Ústavu pro choromyslné v severním Michiganu nedopadla dobře. Pacientka, mladá žena, která uměla levitovat, jim zemřela na stole.

Kaiser se usadil na lavici a soustředěně si pacienta prohlížel.

Mladík trhl hlavou na stranu a upřel na něho zelené oči. Když se pacientova ústa otevřela a začala křičet, lékař se otrásl v záchvěvu úzkosti.

1

11. července 1955
Hattie

Hattie se klepaly ruce. Zdrsnělé konečky jejích roztřesených prstů se v mihotavém svitu trochu leskly. Z měkkého, broskvově zbarveného bříška svíčky, které se pomalu propadalo a ztrácelo před očima, vytékal tenký pramínek vosku. Ve skleněné skřínce se zrcadlila její tvář, ale plamínek ji zdeformoval a odhalil jinou Hattie – démonickou verzi jejího osmiletého já.

Kdyby sáhla na sklo – to krásně vyleštěné sklo, tak čisté, že v něm viděla jemné saténové pavučinky visící z lustru –, zůstaly by na něm zřetelné otisky. Posloužily by jako usvědčující důkazy, protože její baculaté prstíky, kterým babi Ruth říkala buřtíky, nebylo obtížné rozpoznat.

Místo toho se dotkla mahagonového rámu. Z každého rohu vedly precizně vyřezávané spirály, kroutily se po celé délce až dolů. Ty štěrbinu se nedají vyčistit, říkala babi vždycky, když u nich funěla a hekala se špinavým hadrem a plechovkou spreje s citronovou vůní, ze které Hattie kýchala. Hattie si netoužila sáhnout na samotnou vitrínu, ale na věc, která se nacházela uvnitř.

Ráda by někam odložila svíčku, ale neodvažovala se umazat jediný kousek nábytku. Do obývacího pokoje babi Ruth se nesmělo. Žádné hraní, žádní domácí mazlíčci a hlavně žádné děti. Máma jí to pravidlo opakovala pokaždé, když přijeli k babi Ruth na

návštěvu, a samotná babi ho zmínila snad tisíckrát, ne-li víckrát. Hattiini sourozenci, dvojčata Jude a Peter, pokaždé s protočenýma očima zakňourali „No jooo“, ale Hattie na to nikdy neřekla ani slovo. Někdy ji totiž babi při uklízení nechala nakouknout dovnitř, dovolila jí, aby se opatrně procházela mezi vycištěným nábytkem, pokud se ničeho nedotýkala a chovala se tiše jako myška.

Hattie si aspoň přehodila svíčku do levé ruky. Nedočkávatými prsty horký vosk trochu promáčkla. „Moc netlačit,“ zašeptala si pro sebe.

Při poslední oslavě tátových narozenin zapichovala zapálené svíčky do čokoládového dortu a byla tak rozjívená, že jednu úplně rozmáčkla a rozpuštěný vosk jí pokapal rukáv nových tmavomodrých šatů. Tatínek se tomu smál a dal jí pusku na čelo, ale Hattiina starší sestra Jude ji nazvala malou nešikovnou kozou a zbytek svíček už radši zapíchl sama.

Plamínek Hattie fascinoval, stejně jako jeho nasládlá vůně, podobná ovesné kaši, kterou máma vařila ve všední dny, kdy se ženy nemohly zdržovat přípravou nějakých komplikovaných jídel.

Zadržela dech a vsunula hranu dlaně pod těžké skleněné víko. Ta váha ji trochu drtila, ale neozvalo se žádné znepokojivé zavržání, jak se víko pohnulo, vůbec nic. Hattie byla na osmiletou holčičku celkem silná. Když ji předloni Ben Kinney ve škole zatahal za vlasy, zmáčkla mu prsty tak moc, že se rozplakal. Paní učitelka Updikeová ji za to nechala po škole, ale Hattie to bylo jedno, protože Ben byl mizera a dostal, co si zasloužil.

Pokrčila nohy, aby se ramenem dostala pod dlaň. Její táta to tak dělal, když musel otevřít dveře do sklepa, aby vyvětral, protože jejich kočka Nožička se tam občas vychcala. Hattie nesměla říkat *vychcala*, ale Peter to říkal a Jude taky. Hattie tlačila, dokud neucítila, jak se víko zvedá.

Soustředěně se zahleděla do plamene svíčky, pak vysmekla ruku zpod hladkého dřeva a nechala víko spočívat jenom na svém rameni. Málem to nezvládla, bylo opravdu hodně těžké. Plamen pomalu uhasínal, ztrácel se v oranžovém kráteru a zase vystřeloval

ven jako jazyk nějakého plaza, aby jí posvítil. Hattie se potila, jako kdyby ji někdo namazal olejem. Zvedala víko, pomalu, pomaličku ho odklápěla, dokud se s tichým zasténáním nezapřelo o kovové panty.

Svíčka už nevypadala tak úhledně; buclaté prsty zmačkaly poddajný vosk do podivného útvaru, do čehosi, co Hattie znala z máminých knih o umění. Na chvíli zapomněla na skleněnou vitrínu a nechala se unést představami, čemu se teď svíčka podobá. V mracích často poznávala štěňátka a letadla, ale tahle svíčka vypadala spíš jako gumové rukojeti na řídítkách sestřina kola.

Plamen se odrážel ve skle skříňky a Hattie se podívala dolů. Očima přelétla její obsah. Dno vitríny bylo potažené čistoučkým růžovým sametem, každé vlákno pečlivě uhlazené od baby Ruth. Hattie sice baby nikdy neviděla, že by samet kartáčovala, ale máma říkala, že to dělá každou sobotu ráno měkkými štětinami kartáče z pravého stříbra. Hattiiiny růžové prsty se ve srovnání s okázalostí látky jevily poněkud vybledle. Mnohem důležitější byl však poklad, který se nacházel uvnitř.

Na růžovém sametovém pelíšku odpočíval věčným spánkem kocour Felix.

Jude

Jude přitiskla dlaně k okennímu rámu a zatlačila směrem vzhůru. Chladný noční vzduch jí polaskal šíjí, až jí vyskočily pupínky husí kůže. Svaly na jejích předloktích se napínaly úsilím, ale nakonec se vzdorující dřevěný rám posunul. Usmála se na svůj odraz ve skle. Měsíc svítil jako kost, stejně zářivě bílou barvou jako její zuby. Z rudých rtů udělala noc skoro černé. Tmavý culík se uvolnil a vlasy jí poletovaly podél spánků, takže celé ty dvě hodiny, které večer strávila jejich žehlením, přišly vniveč.

Vyšvihla nohu do okna a snažila se dosáhnout na polstrovanou saténovou stoličku, kterou si tam připravila, ještě než se vykradla

z domu. Červenou lodičkou zběsile kopala okolo, dokud se netrefila. Stolička se našťestí nepřevrátila, jen trochu poskočila a zůstala stát. Když se Jude obkročmo usadila na okenní rám a drážkované dřevo ji bolestivě zatlačilo... prostě všude, představila si, jak by se babi Ruth zhrozila, kdyby ji teď viděla. Její vnučka prolézá oknem ve druhém patře zpátky do domu. Skoro o půlnoci. Babi by jistě utrpěla takový šok, že Jude vážně zvažovala, že tam zůstane sedět až do rána, aby ji náhodou neprobudila. Úzkou sukni si vyhrnula až ke stehnům, aby se jí lépe šplhalo, takže vystavovala potměnému panství na odiv půlku zadku.

Jude odtud dohlédla až k babiččiným vysokým keřům, které se zoufale natahovaly k příjezdové cestě jako šílení stopaři snažící se uniknout z pekla. Když byla Jude malá, často si s Peterem v těch keřích hráli. Místy se do sebe větve proplétaly tak hustě, že ji udržely a ona mohla lézt nahoře po čtyřech. Zato Peter, který se narodil o jedenáct minut dřív než Jude a byl o dost větší, jimi vždycky propadl až na zem.

Jakmile stála jednou nohou pevně na stoličce a oddechla si, přehoupla se Jude do pokoje. Nesvítla v něm ani lampička, přesto se po krémovém plyšovém koberci pohybovala s lehkostí. Pomáhal jí úplněk a patnáct let zkušeností.

Jako miminko Jude v tomto pokoji nespávala. Podle otce spala v rodičovské ložnici, kde měla závěsnou kolébku ze surového hedvábí, kterou babi Ruth koupila na svatební cestě v Číně. Ta kolébka, vyprávěl Judein otec, původně patřila čínské královské rodině, ale prodala se za zlomek ceny poté, co dítě čínského páru onemocnělo a zemřelo. V tomto bodě vyprávění Jude vždycky skuhrala a stěžovala si, že se klidně mohla nakazit morem nebo neštovicemi nebo co vlastně to děťátko zabilo, ale otec se tomu jen smál. Historika zabírala lépe na Hattie, které takové příběhy připadaly romantické a hodily se k její nezvykle bujné představivosti.

Nechala sklouznout sukni na podlahu, udělala krok stranou a pak ji odkopla k hromadě vlhkých ručníků pohozených v rohu. Babi by klepala, kdyby je viděla. Plíseň a hniloba, řekla by, ale Jude

to bylo fuk. Babi měla až moc pravidel, často ublíženě vzdychala a častovala ji nesouhlasnými pohledy.

Štíhlými prsty přejížděla po halence bez rukávů a rozepínala knoflíky. Danny, nadřžený a uspěchaný jako vždy, jí dva utrl. Myslel si, že to zběsilé cucání a olizování, zatímco z ní rval podprsenu jako štěně lačnící po matčině cecíku, Jude vzrušuje. Občas při tom měla chuť praštit ho pěstí do hlavy, prostě se ohnat a jednu mu ubalit, rozbít si klouby o jeho tvrdou lebku.

Dannyho nemilovala, vlastně se jí ani moc nelíbil, ale měl auto a jeho papínek zase velký hausbót zásobený whisky a ginem. Danny na ni čekával na konci dlouhé příjezdové cesty se svou elegantní modrou corvetou, která připomínala shrbené zvíře číhající ve tmě. Někdy s sebou přivezl kamarády, lehké holky a stejně bohaté kluky s vlasy rozevlátými od větru a sluncem opálenými tvářemi.

Přinutí Dannyho, aby jí koupil novou blůzku.

Hattie

Hattie nějakou dobu zírala na vycpaného kocoura. Jeho mastný černý kožich ostře kontrastoval s růžovým sametovým pelíškem, na kterém byl vystavený. Na stejně růžovém saténovém obojku viselo platinové srdíčko, kde bylo okrasným písmem s kudrlinkami vyryto *Felix*. Osamocený diamant posloužil v jeho jméně jako tečka nad *i*. Místo očí měl černé rubíny, z čumáku zbyla jen vysušená krusta s propadlými zkroucenými nozdrami. Hattie si všimla, že z úsměvu s odhalenými dásněmi, který spíš připomínal škleb, vyčuhují dva bílé špičaté tesáky. Pohladila ho po hřbetě až k ocasu tuhému jako drát a cítila, jak jí pod prsty uhýbají kosti jako perly na šňůře.

Když svými krátkými nehty pročesávala jeho kožíšek a ztrácela se v černých chomáčcích srsti, rozbušilo se jí srdce a horkost, kterou cítila v prsou, se jí rozlila do tváří. Felixovo tělo nebylo poddajné, jak to u masa bývá, ale tvrdé jako tělo figuríny v obchodě.

Jen kostra obalená kůží a kožešinou, ale ne tak docela. Kdysi to přece byl živý kocour, jehož pronikavý pohled znala z portrétů rozmístěných všude po rozlehlém domě babi Ruth.

Ačkoli už Hattie Felixe nezažila, věděla, že měl žluté oči, podobné malým svítícím kruhům, co se v noci ve větru pohupovaly v lucernách. Babi často říkala, že to byl pravý aristokrat, ale Hattie neměla ponětí, co to znamená. Nic z Felixova života před touto skříňkou vlastně nebylo důležité. Hattie už ho znala jen jako drahocenný klenot. Možná to býval obyčejný domácí kocour s čumáčkem nahoru a s hrudkami steliva zachycenými v záhybech měkkých tlapek. Nyní však působil vznešeně jako Julius Caesar nebo Babe Ruth, navždy zvěčněný v sametové rakvi – po smrti mnohem tajemnější a velkolepější než za života.

Uplynulo pár dlouhých minut, kdy na něj hleděla jako uhranutá, hladila ho po lesklé srsti a volnou rukou přejížděla po kamínkách vsazených do očních důlků. Kolébala se v rytmu hudby, kterou slyšela jen ona, a přestože symfonie nostalgie ještě nezatěžovala její mladou mysl, už se do ní nepozorovaně vkrádala a zanechávala za sebou nechutně slizkou stopu, na kterou později v životě znovu narazí.

Bez rozmyslu – protože kdyby to zvážila, nikdy by k něčemu takovému nesebrala dost odvahy – vytrhla kocoura ze sametového trůnu a přitiskla si ho na hrudník. Vdechovala omamnou vůni naftalínu, ricinového oleje a něčeho sytějšího, ovocného jako meloun. Tehdy ještě Hattie neměla nejmenší ponětí, že s ní Felix zůstane, aby jí navždy připomínal onu osudnou noc. Noc, kdy skončí život, jak ho znala.

2

11. července 1955
Jude

Jude se už vyslečená postavila před vysoké zrcadlo.

Udělala otočku, pak natáhla před sebe pravou nohu a kritickým pohledem zhodnotila každičký centimetr svého těla od propnuté špičky až ke kořínkům vlasů. Prsty na nohou, které byly u chodidel štíhlé a postupně se rozšiřovaly do malých hranatých kostek s rudě nalakovanými nehty. Úzké kotníky a hezky tvarovaná lýtka, nijak robustní. Drobná kolena. Pevná stehna se sbíhala k vyholenému rozkroku.

Holicí strojky kradla otci. Odmítala se spokojit s přřávkými růžovými holítky pro holky, která chloupky jen zkrátila a ani se nedostala ke kůži. Vždycky si nechávala jedinou upravenou černou čárku z chloupků, nikdy ne úplnou lysinu, protože ta vypadala příliš dětsky a nezrale a připomínala spíš zakázanou oblast než sexy skryš, kterou se snažila vyšlechtit. Úzký proužek kudrlinek směřoval k plochému bříšku, které se na bocích rozšiřovalo a v pase zužovalo a napínalo se k žebrům a nevelkým nadržům s malými, ale výraznými, tmavě růžovými hroty bradavek. Měla široká ramena, svalnaté paže a silná předloktí.

Obličej jí úměrně pasoval ke štíhlému krku. Jude nemohla říct, že svou tvář nesnášela, ale stejně tak se jí ani kdovíjak nelíbila. Tenký horní ret sotva zakrýval dlouhé bílé zuby, kterým Peter říkal

klofáky. Měla malý nos, ten byl zajímavý stejně jako velké hnědé oči ve tvaru mandlí. A konečně trochu husté tmavé obočí a hnědé vlnité vlasy – ani rovné, ani kudrnaté –, které jí sahaly kousek pod ramena.

Babička říkala, že její vnučka má vlasy po své pratetě Lynn, ale ta už dávno zemřela. V rodině se tradovalo, že na syfilis. Možná tedy měla Jude s pratetou společného víc, než si byla ochotná připustit.

V patnácti letech už Jude vstoupila do věku sexuálního osvícení v jeho plné kráse. Ačkoli byla ještě panna – překvapivě –, všem svým kamarádkám se chlubila, že už zkusila úplně všechno, jen to zatím nenechala dojít až do konce.

Její ňadra se zdála místy pomačkaná, na mléčně bílé kůži zůstaly vytačené blednoucí otisky Dannyho prstů. Ne že by jí to vadilo, poslouží to jako prostředek k dosažení cíle. Zítra tam budou modřiny nebo dlouhé červené pruhy a Jude nezbude než si vzít bikiny se stojáčkem, aby je skryla. Důležité bylo, že když na sebe nechala Dannyho sahat, patřil jí.

Hattie

Světlo se chvělo, komíhalo a hrozilo, že Hattie nechá v tmavé, zakázané místnosti bez pomoci. Sklonila se nad dohořívající svíčkou, držela si ji u těla, jako by jí tak mohla zabránit v nevyhnutelném konci, ale marně. Plamínek zamával Hattie na rozloučenou, prohnul se do strany a pak se knot uložil ke spánku do lůžka z roztaveného vosku.

Hattie ve tmě pálily oči a na černém pozadí se roztančily bílé skvrnky. Felixe držela v náručí. Jeho ztuhlé tělo ji uklidňovalo, suchý čumák měla přitisknutý ke krku.

Ve vzdáleném rohu pokoje odtíkávaly babiččiny vysoké pendlovky vteřiny. Aby překonala strach, Hattie je šeptem počítala. Trochu to pomáhalo, ale na druhou stranu se začínala bát, že tím

někoho probudí. Že probudí babi. Když napočítala do tří set třiceti dvou, odvážila se udělat první krok a po něm další.

Hattie do tohoto pokoje chodila často, samozřejmě vždycky jen s babi Ruth, takže dobře znala uspořádání nábytku. Když se vydá přímo ke dveřím, Felixovu vitrínu nechá nalevo za sebou a modrou sametovou lenošku bude mít po pravé ruce. Jedinou překážku pro ni představoval kulatý mramorový stůl s křišťálovou vázou s květinami. Stál před prosklenými francouzskými dveřmi, které se otevíraly do místnosti.

Hattie se šourala dopředu, pokaždé vystrčila jednu nohu před sebe a druhou k ní přitáhla, jako kdyby se brodila sněhovou závějí. Nepanovala tam úplná tma; jakmile si oči přivykly, rozeznaly aspoň siluety robustního nábytku. Přesto zavadila o lenošku. Samet se jí otřel o holé lýtko jen pár centimetrů od spodního lemu růžové noční košile.

Skleněné dveře si předtím nechala otevřené. Jakmile jimi teď úspěšně prošla, jednou rukou zatáhla za levé křídlo a potom za pravé, aby je zavřela. Obě se neslyšně sklouzla nad plyšovým kobercem. Prozradit ji mohlo pouze kovové cvaknutí zámku.

Kdyby byla vyšší, mohla vzít schody po dvou, rychle vyběhnout do bezpečí druhého patra a pospíchat do svého pokoje. Ten byl zařízený ve viktoriánském stylu a připomínal růžový přeslazený sen o nevinosti tak nepředstavitelné, že se hodil jen pro dítě.

Hattie ten pokoj zbožňovala. Milovala ho tak moc, že když se postavila doprostřed a hleděla na ten rozlehlý dekadentní prostor kolem sebe, často se rozplakala. Samotná místnost byla vyzdobená neuvěřitelným množstvím štukovaných kytiček a různých kudrlinek, ale vrcholem dekadence byl Hattiiin obrovský dřevěný domeček pro panenky. Celá přední část té úžasné stavby se dala otevřít, a odhalovala tak očím každého zvědavce, co se nachází uvnitř. Šlo o nemravné privilegium nahlédnout tak nestydatě do života a vybavení domu někoho jiného. Čí dítě spalo v té miniaturní postýlce z červeného javoru s blankytně modrým krajkovým přehozem, zastrčeným do záhybů dřeva? Hattie si do toho domu

toužila vlézt, procházet se po pokojích, které jí dokázaly osladit sny jako cukrový poprašek palačinky k snídani. Domek se podobal domu babi Ruth, ale přesto byl tak vzdálený, tak jiný, že ji udivovalo, jak jeden může existovat v druhém. A tohle, tahle podívaná, zabírala v její opulentní ložnici pouhých pár metrů.

Za zmínku stála i hromada hraček z jemného plyše na podlaze. Neležely tam však ledabyle poházené, to ani náhodou, byly pečlivě naaranžované na širokém žinylkovém fialovém přehozu. Hattie měla i svůj toaletní stolek, pozlacený práškem tak jemňoučkým, že by ho zdánlivě mohl setřít pouhý neopatrný dotek, ale to bylo opravdu jen zdání. Nějakým tajuplným způsobem ulpěl na štíhlých nožkách stolku a hladkých hranách zrcadla jako kouzelný vílí prach. Stolek se zrcadlem zdobily voňavky – parfémy v akvamarínově nebo jantarově zbarvených flakóncích, baculatých křišťálových koulích i vysokých a štíhlých lahvičkách. Vůně, které nebyly určeny pro děti, a už vůbec ne pro Hattie, jejíž matka dávala přednost intenzivní vůni tvrdého mýdla a hořkému aroma hořícího dřeva.

Babi Ruth možná bydlela ve vile, ale ta budova už byla stará. Strašidelně stará, říkala Jude, a podle Petera dokonce *děsivě* stará. Měli pravdu. Kolikrát Hattie zůstala dlouho do noci vzhůru a šepkala si s matkou o tom, co zase jedna nebo druhá viděla. Po domě a pozemcích se potulovali duchové. Obě to věděly, ale bylo to jejich malé tajemství.

Hattie se kradla jako kočka, tu se vznesla do vzduchu jako pírkó, tu přistála na měkké polštářky chodidel, aby zabránila pokušum domu vyzradit ji spící babičce.

Nahoře na schodišti se Hattie zastavila. Na chodbě panovalo přitímí, přesto si hned všimla té dívky ve žlutých šatech. Stála přede dveřmi Hattiina pokoje a jedna paže se jí houpala podél těla jako nějaké hadrové panence.

„Teď tě nechci vidět,“ zašeptala Hattie, jak ji to naučila matka.

Upírala pohled na Felixe a opakovala ta slova pořád dokola. Když konečně sebrala odvalu, aby zvedla oči, chodba byla prázdná.

Jude

Jude zatoužila po sprše. Všude na kůži, kam zabloudila Dannyho ústa, cítila jeho slané sliny. Jenže u babi platilo přísné pravidlo, že se po deváté večer nesmí pouštět sprcha. Držela svá vnoučata zkrátka jako nějaká frigidní jeptiška v sirotčinci.

Jude už ani nepředstírala, že má babi Ruth ráda, vždyť ona se chovala stejně. Představovaly dvě protichůdné ženské síly, opačné póly toho, co znamená být ženou. Nespojovalo je nic jiného než stejné pohlaví a tato fyzická podobnost rozhodně nestačila k tomu, aby z nich byly spojenkyňe.

Jude se považovala za feministku, emancipovanou ženu, mladé horkokrevné sexualizované zvíře, které si chce vybojovat své místo ve světě mužů. Babi Ruth se možná také považovala za feministku, jenže za takovou, která patriarchát považovala za projev dobrých mravů, nikoli za přímý útlak. Ve svých pětadesáti letech nejenže pořád nosila korzet, ale utahovala si ho stále více, takže jí vrásčitá kůže stárnoucího poprsí přetékala přes jeho tuhou látku. Velké, vybělené kalhotky zakrývaly všechno včetně smutného povadlého zadku a ochablé kůže na bříše, která jí visela pod pupkem jako podivné dvojče. Tato utajená anarchie těla postihuje všechny stárnoucí lidi, zejména pak ženy, a pomalu přebírá vládu nad jejich vzhledem jako poslední „naser si“ pomalu končícímu životního údělu.

Po deváté večer se nesměla pouštět sprcha, hudba, televize, nesmělo se mluvit nahlas, telefonovat (s výjimkou babi Ruth), hrát si venku, hrát si uvnitř, přijímat návštěvy a dělat cokoli, co by mohlo aspoň vzdáleně připomínat zábavu.

Dřív Jude pravidla dodržovala. Řídila se všemi přísnými pokyny a doprávala si jen drobná potěšení, třeba čtení v noci nebo občasnou půlnoční svačinku poté, co babi prohlásila, že „kuchyně je zavřená“.

To se však změnilo onoho léta, kdy ji a její sourozence rodiče vysadili u dveří babi Ruth. Navenek vše probíhalo stejně jako jindy;

žádné usazené loučení ani nezvyklé melancholické ticho. Rodiče se krátce zdrželi, aby prohodili s babi pár slov, potom dali dětem pusku na sluncem spálené tváře a zase nastoupili do svého kombíku s otlučeným nárazníkem a prorezlými podběhy. Ačkoli toho dne Jude neslyšela nic neobvyklého, nepřeslechla něčí rozhovor, dokonce ani drobné přefeknutí, přesto to věděla. Něco tu nehrálo – jejich malá rodina, tak skvěle sehraná, se rozladila. *Vyznala se* v zachmuřených tvářích rodičů, v jejich úsměvech, ve vráskách na čele i v tom, jak pevně se drželi za ruce, v jejich hlasech a držení těla. Poznala dobré objetí (tělo na tělo) a špatné objetí (jen ramena a paže).

Něco tu nehrálo, vážně. Už pár týdnů.

Matka se změnila. Tvář měla pohublou, strhanou, její mladistvou krásu zpusťoval nějaký neviditelný nepřítel. U Judeina otce se střídala apatie s nadšením; někdy jako by mlčky dumal nad nějakou obtížnou skládačkou, chvíli nato se zdálo, že našel správný dílek. Jude měla své teorie – nemoc, nevěra, deprese. Někdy si je zapisovala do deníčku, kdysi nabitého emotivním líčením dívčích eskapád, nyní věnovanému přesným záznamům o pozorování dvou nic netušících subjektů. Detaily jejich životů zaznamenávala na nekvalitní papír zápisníku s lacině působící sponou, pořízeného v obchodě „Vše za kačku“.

Jude své rodiče opravdu milovala, občas se dokonce považovala za jejich ochránkyni. Oba byli povahou snílci, a proto se bála o jejich místo ve velkém zlém světě. Líbali se a smáli. Někdy spolu leželi na dvorku, Hattie měli mezi sebou a dívali se na hvězdy nebo na mraky nebo nechávali déšť, aby jim stékal do úst. Jude se k takovým smyslovým dobrodružstvím přidávala jen zřídkakdy, ale tajně si způsob života rodičů užívala. Matka často na dvorku za domem malovala divoké obrazy s planoucími západy slunce nebo lány květin a Hattie sedávala vedle ní a rozmazávala cákance barvy v zelené trávě.

Až na to, že letos už nic z toho nedělali. Jednoho jarního odpoledne se zdálo, že bublinková lehkost jejich bytí praskla, vyprchala k obloze a vystřídala ji temnota.

Jude to potřebovala probrat s Peterem, svým dvojčetem, svou spřízněnou duší, ale střední škola přestříhla neviditelnou pupeční šňůru, která se mezi nimi do té doby vinula. Peter teď žil fotbalem, fotbalem, fotbalem a holkama. Jeho neutichající rozbouřené hormony cítila Jude i v sobě a nemohla popřít, že přinejmenším část její doutnajících sexuální touhy se zrodila přímo z jeho slabin. Předběhl jí v sexu, protože byl kluk, a budoucnu jí předčí ve většině věcí, které bude ona prohlašovat za své.

Peter se vytratil do tajuplného světa, kam se ztrácejí dospívající chlupci, a Jude tam nemohla za ním.

S vědomím, že sprcha se nekoná, si Jude oblékla hedvábné kalhoty od pyžama, které dostala loni od rodičů k Vánocům, a stejný vršek. Zašmátrala na nočním stolku a otevřela zásuvku. Uvnitř ležela bible, a přestože se Jude modlila jen málokdy, když teď zhasla světlo, nemohla se zbavit znepokojivého pocitu někde vzadu v hlavě. Dotkla se bible a zašeptala svou vlastní modlitbu, kterou si vymyslela před pár týdny, kdy na jejich domov poprvé dopadl stín.

„Bože, prosím tě, sprav to. Prosím, uzdrav mou matku, pokud je nemocná, přiveď mého otce zpátky z okraje propasti. Ať je zase všechno v pořádku jako předtím. Amen.“

Zavřela zásuvku a spěchala do koupelny, aby si před spaním vyčistila zuby.

Hattie

Hattie se po špičkách kradla chodbou. Zdi se kolem ní zvedaly jako svěrák, jako by každým okamžikem mohly začít pomalu přibližovat. Pokoj měla úplně na konci, poslední dveře vlevo, ale už tam skoro byla. Ještě ta dlouhá holá stěna, která se táhle za koupelnou pro děti. Její dětský pokoj byl ze všech největší, ale také nejizolovanější.

První napravo byl Peterův. Těžký vzduch nedokázal ztlumit jeho přerušované chrápání; představovala si, jak se jeho tlustý krk při každém výdechu vyboulí.

Další pokoj byl prázdný. Babi Ruth mu říkala herna, ačkoli v něm nebyly žádné hračky, jen velký mahagonový stůl, jehož lesklý povrch hyzdily dlouhé zubaté škrábance. V zásuvkách se válely staré sešity, pár volných papírů s dětskými malůvkami, listy s různými poznámkami a dávno zapomenutými úkoly, psanými dávno zapomenutou rukou.

Na půli cesty dolehlo k jejím citlivým uším tlumené šramocení. Hattie se zastavila a přitiskla si Felixe k tělu, jako by šlo o tatínkovo torzo, a ne mrtvou vycpanou kočku. Znělo to tiše, ale ne natolik, aby to splýnulo běžnými nočními zvuky. Nešlo o nahodilé zavrzání podlahy či něco podobného, co ke starým domům neodmyslitelně patří. Ne, Hattie se tenhle zvuk zdál cizí, zlověstný, děsivý.

Srdce se jí rozbušilo dvakrát, pak třikrát rychleji, už vstupovalo do červené panické zóny – naléhalo na ni, aby utekla, křičela. Ale ona neudělala nic, jen se tiše rozplakala. Drobný kulatý obličej se jí zkrivil a pusa ztuhla ve vyděšeném „O“, které znala z Peterových hororových komiksů. Držela před sebou Felixe jako štít, česnekem ověšený krucifix proti upíří příšeře, která se ji chystala pozřít.

Přímo před ní se skřípavě otevřely dveře.

Hattie pronikavě zaječela. Vyděšený výkřik, který prořízl ticho v domě, by dokázal probudit mrtvé, přivést Felixe z kočičího nebe nebo pekla, vibroval jí ve svalech i v kostech.

K jejím zaječením se přidalo další.

V příšeří chodby, kterou zanedlouho zaplaví zářivé žluté světlo, náhle stála Jude, tvář zkrivenou úlekem a hrůzou. Hattie musela mít stejný výraz jako její starší sestra, takže kdyby šlo cestovat časem, stejně tak mohla zírat na své o sedm let starší já. Nezestárla z minut, které uběhly, ale z toho, kolik hrůzy a napětí se do nich vtěsnilo.

Na chodbě se rozsvítil malý křišťálový lustr.

„Páni, uber plyn,“ přidal se do nastalého zmatku Peter, který se tam zjevil s rozčuchanými kaštanově hnědými kadeřemi, v pomáčkaném bílém tričku a boxerkách, jež odhalovaly měkký bílý

podbřišek a černé chloupky hlásající začátek puberty. S očima napůl slepenýma spánkem se postavil mezi sestry a opřel si ruce o měkké boky.

Po vteřině ochromující hrůzy, než světlo zahnal demony, Jude spustila ruce z obličeje a protáhla ústa do rozzlobené rudé čárky.

„Co to tady sakra vyvádíš?“ vyjela na Hattie a vyškubla jí kocoura z náručí. Hattie chtěla zaprotestovat, ale Jude ho rychle odhodila do její tmavé ložnice, protože nahoře na schodech se objevila rozespalá, a co hůř, rozzlobená babi Ruth.

3

12. července 1955
Jude

Jude vešla do kuchyně. V hlavě si přehrávala události včerejšího večera. Nebyla zamilovaná, ale přesto se vždycky po noci, kdy se vyplížila ven za nějakým klukem, vznášela jako na obláčku. Tohle doma nikdy nedělala, jen u babi Ruth. Doma necítila potřebu se bouřit, rodiče jí nechávali volnost, ale u babi to bylo jiné.

„Vykradli nás!“ Ticho časného rána přerušil takový výkřik, že Jude leknutím upustila porcelánový hrnek s kávou, kterou si právě nalila. Střepy se rozlétly po dlaždicích na všechny strany a horká káva jí pocákala holé nohy.

„Sakra, au,“ vyjekla a uskočila.

Domem se rozléhaly kroky. Vzápětí přispěchala do kuchyně hospodyně Camille, popadla hadr a klekla si, aby ten nepořádek uklidila.

Byla to babi Ruth, kdo předtím vykřikl, a teď se v salonu rozčileně a stále velice hlasitě dohadovala se správcem Frankem. Jude přešla k mrazáku, vytáhla z něj kostku ledu a potřela si s ní opařenou kůži.

Camille zvedla hlavu od podlahy.

„Jsi v pořádku, zlato?“

„Jo,“ zabručela Jude.

Do místnosti vstoupil rozcuchaný Peter a podal si sklenici ze skříňky.

„Proč babi tak vyvádí?“ zeptal se, zatímco si naléval vodu z koutku.

Camille našpulila rty a zdvihla obočí.

„Vy dva náhodou netušíte, co se stalo s Felixem?“

Jude zasténala a odhodila led do dřezu.

„Momentík.“ Běžela nahoru, schody brala po dvou, a vpadla do Hattiiny ložnice. Sestra ještě spala ztracená v moři růžových příkrývek a ani se nepohnula. Felix měl ustláno na polštáři v čele postele.

Když pak Jude scházela dolů do haly, babi se brunátná vzteky hádala s Frankem, který jí ukazoval, že nic jiného zřejmě nechybí. Zvedla hlavu, a když spatřila, že Jude nese v náručí mrtvou kočku, přimhouřila oči.

Babička měla impozantní postavu, vysokou skoro metr osmdesát, s černými havraními vlasy a ostře řezanými rysy, které nešlo popsat jinak než jako čarodějnické. Osobnost by tomu odpovídala.

„Ty... ty!“ prskala, rozzlobeně napochodovala k Jude a vytrhla jí Felixe z rukou. „Není divu, že tě tu matka nechala. Která ženská by chtěla doma holku, jako jsi ty?“

Objevil se Peter s nakousnutým jablkem v ruce.

Babi se k němu otočila a zatvářila se, jako by byl jen odpudivým prodloužením své sestry.

„Jak to myslíš, že nás tu máma nechala?“ zeptal se a vrhl na Jude znepokojený pohled.

„Jo. Máma s tátou si nás dneska vyzvednou,“ odsekla Jude babi, která mačkala Felixe v náručí, jako by šlo o drahocenný diamant, a ne vycpaného kocoura.

„Vaše matka je mrtvá,“ zasyčela babička nenávistně, otočila se a s dupáním odkráčela do obýváku. Peter se otočil k Frankovi, který ji udiveně sledoval.

Jude se chytila naleštěného zábradlí. Snažila se vstřebat, co právě slyšela. Řekla snad, že je matka mrtvá?

„Já, já o tom nic nevím. Já...“ koktal Frank a hleděl na dvojčata. Camille přispěchala z kuchyně s tváří staženou obavami.